

ΑΡΧΕΙΟ

Ένα από τα 140 έργα του Αλέκου Φασιανού που φιλοξενούνται από σήμερα στη Δημοτική Πινακοθήκη στην έκθεση με τίτλο: «Αλέκος Φασιανός. Ζωγραφική 1953 - 1993».

451833

Αλέκος Φασιανός: ζωγραφική 40 χρόνων

Αναδρομική στην Πινακοθήκη του Δήμου Αθηναίων

«Τα έργα μου ξαναγεννάνε στον τόπο γέννησής τους. Στη γειτονιά που δημιουργήθηκαν. Βλέπω για πρώτη φορά και γω ο ίδιος, τα έργα μιας ζωής, συγκεντρωμένα σ' ένα χώρο. Κι είναι πραγματικά συγκινητικό. Γιατί έχω προσπαθήσει να ζωγραφίσω πράγματα που έχω ζήσει πριν από 30 χρόνια, αλλά δεν μπορώ. Ίσως γιατί δεν μπορώ να αισθανθώ αυτό που είχα νιώσει τότε». Τα λόγια αυτά ανήκουν στον Αλέκο Φασιανό που προλόγισε χθες την αναδρομική έκθεση με τίτλο «Αλέκος Φασιανός. Ζωγραφική 1953-1993», που φιλοξενείται από σήμερα και για είκοσι μέρες στην Πινακοθήκη του Δήμου Αθηναίων (Πειραιώς 51), κοντά στο Μεταξουργείο στον χώρο που γεννήθηκε και δημιούργησε ο μεγάλος σύγχρονος ζωγράφος.

Περισσότερα από 140 αντιπροσωπευτικά έργα δίνουν τη δυνατότητα στους επισκέπτες της έκθεσης να παρακολουθήσουν τη δημιουργική πορεία και την εικαστική κατάθεση του Αλέκου Φασιανού. Οι κάτοικοι της συμπερωτεύουσας ήταν οι πρώτοι που γεύτηκαν τους καρπούς της έκθεσης. Και η απήχηση του κοινού ήταν σημαντική, αν σκεφτεί κανείς ότι στο χρονικό διάστημα του ενάμιση μήνα την επισκέφθηκαν πε-

ρισσότερα από 8.500 άτομα και 1.480 μαθητές.

Ο Αλέκος Φασιανός έδωσε τη δική του εξήγηση για την επιτυχία της... πρεμιέρας: «Πιστεύω τελικά, ότι, παρά το γεγονός πως πολλοί αποκαλούν τα έργα μου απλοϊκά, το κοινό έχει κουραστεί από τα επιτηδευμένα έργα τέχνης και δεν θέλει πια να προβληματίζεται. Υπάρχουν πολλοί καλλιτέχνες που αδιαφορούν για την ανταπόκριση του κόσμου. Εγώ έχω πάντοτε σαν γνώμονά μου ότι "άμα δεν αγαπάς, δεν αγαπιέσαι". Κάπως έτσι λειτουργεί και η τέχνη».

Κεντρικό θέμα όλων των έργων που εκτίθενται στην αίθουσα της Δημοτικής Πινακοθήκης είναι η ανθρώπινη μορφή που κυριαρχεί σ' ένα χώρο μη ρεαλιστικό, έξω από τον χρόνο. Η φύση παίζει για μια ακόμη φορά πρωταρχικό ρόλο. Ο δημιουργός των έργων καταλήγει: «Θυμάμαι που πήγαινα στο Χαλάνδρι. Το τοπίο ήταν βουκολικό τότε. Είχε πρόβατα που έβοσκαν κι εγώ τα ζωγράφιζα. Απ' την άλλη μ', εντυπωσιάζαν και οι γραμμές του τρένου. Περνούσε τρένο τότε από το Χαλάνδρι. Ήταν μια φυγή για μένα οι γραμμές του. Όταν αργότερα αισθανθήκα ακόμη πιο ελεύθερος να δημιουργήσω, άπλωσα το χρώμα σαν μια φευγαλέα σκιά και άφηνα τη φαντασία του ελεύθερου».

